

Látszat és valóság.

1940. Virágvasárnapon.

A mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében üdvözöllek benneteket. Talán még emlékeztek rá, miről beszéltem legutóbb. A képzelőerő hatalmáról beszéltem, és azt igyekeztem előttem megérthetővé tenni, hogy a képzelőerőnek az akarattal való céltudatos működtetése óriási lelki eredményeket hozhat a részetekre. Azt mondtam, hogy **ha a képzelőerőtök folyamatosan, ügyszólván megszokítás nélkül — akár otthon, akár idegenben, akár munkálkodva, akár pihenve — ráirányítjátok Istenre és annak a magasabb világnak igazságaira, amely magasabb világba menendők vagytok, akkor ez a tendencia éppúgy, mint a léleknek bármilyen más irányban kifejtett állandó tevékenysége, megszokássá, természetté válik.** Ezáltal egy csatorna nyílik meg a magasabb világokból a ti lelketekhez, amely csatornán keresztül a magasabb világok világossága, ereje, tisztasága — eleinte csak lassan — alászivárog, később pedig már hatalmas zuhatagban ömlik alá a lelketekbe. Ez az áram pedig megtisztítja, megerősíti, és fölemeli a lelketeket, s feloldja benne azokat a homályokat, amelyeket a múlt tévedései és bűnei okoztak, Így, hogy ennek folyamányaként még a lehetősége is megszűnik annak, hogy találkozatok azokkal a kármaszerű következményekkel, amelyekkel egyébként találkoznotok kellene.

Azt is mondtam, hogy az az isteni erő, amely így egy-egy megnyitott lélekbe aláömlik és abban lakozást vesz, azt elárasztja, áthévíti, olyan sugárzó erővel bír, hogy nem marad meg csak az egyéniség határain belül, hanem megéri azt az egész élethullámzás, amely egy ilyen isteni erőtől és világosságtól átsugárzott lelkét körülvesz, megéri körülötte minden életforma. Szellemi szemekkel tekintve az ilyen magasabb erők által átsugárzott lélek keze nyoma fénylőn ott marad mindenben, amihez nyúl; szeretettel és segíteni vágyással

telített tekintete nyomán fölpezsdül az élet, s körülötte eloszlik a homály; és mint ahogy a csillagos égen a csillagoknak fényudvaruk van, úgy válik fénylővé egy-egy ilyen lélek a szellemvilág előtt. Az ilyen lélek a külső hatásokról is felismerhető azok előtt, akiknek szemei nyitva vannak a magasabb-rendűnek meglátására. Azonban azok, akik a homályban ülnek, és még kevéssé tudnak megkülönböztetni, könnyen összetéveszthetnék az ilyen lélekből sugárzó erőt mástermészetű erővel; könnyen azonosíthatnák azokkal az erővel, amelyek szintén hatásokat váltanak ki, de *nem a menny hálásait*.

Hiszen akik varázslással, fekete mágiával foglalkoznak, azok is tudnak erőket irányítani, de kárhozatos, ártalmas, szenvedtető erőket; pedig azok is hiszik, hogy ők hatalomnak vannak a birtokában. Vagy azok, akik hipnózissal foglalkoznak, akik előtt sokszor a lélek csodái tárulnak fel, akiknek betekintésük van olyan mélységekbe, hogy elszédülnek annak láttán, amit tapasztalnak, szintén hatással tudnak lenni más lelkekre, csak-hogy ezeknek erői még nem szükségképp a magasabb világok erői, hanem inkább a maguk erői, a saját irányított alsóbbrendű erőik, amelyeket átvisznek egy másik lélekre és egy másik testre.

Sőt még azok is, akik delejezéssel foglalkoznak — tehát tudomásuk van arról, hogy nemcsak ez a látható világ van — nem szükségképp erkölcsileg is olyan emelkedett szellemek, akiknek a keze nyomán a szellemvilág lakói fénylő nyomokat látnának visszamaradni, mert még ezek is csak a magukéból adnak. Vagy ha valamivel emelkedettebb lelkek, kérnek felülről a magukéhoz, és így sokszor csak az alsóbbrendű élethullámra hatnak, felpezsdítvén a másik ember elernyed, legyengült életerejét.

Mindezeknél az eredmények éppen könnyen ártalmára válhatnak a hatások kibocsátójának. T i: amikor az ilyen lélek látja a hatást, amelyet előidézni képes volt, Nagyon könnyen hisz magáról olyasmit, hogy ő több mint más ember, és nagyon

könnyen esik túlelnedettségre, s akkor már nemcsak nem alkalmas a magasabb rendű világ közvetítőjeként szerepelni, hanem ezzel az érzéssel egyenesen elszigeteli magát a magasabb rendű világtól.

Más az, aki tartálya ezeknek a magasabb rendű erőknek. Az magának nem tulajdonít semmit, sőt talán még legtöbb esetben nem is tudja, hogy rajta keresztül isteni erők áramlanak. Ha valami eredményt lát, sohasem tulajdonítja magának, mert úgy érzi, hogy ő csak közvetítő közeg, akinek éppúgy nincs érdeme, mint nincs érdeme a tollnak, amellyel a költő ír, vagy a vésőnek, amellyel a szobrász dolgozik.

De az ilyen szellemnek, ha emberi testben van is, vannak az ő magasabbrendűségéről tanúskodó ismérvei, amelyeket az, aki szellemi szemekkel lát, fölismer. Az ilyennek jelenlétében — tekintet nélkül arra, hogy az úgynevezett „társadalmi élet” milyen rétegeből való, tehát tekintet nélkül arra, hogy van-e tekintélye emberi értelemben, vagy nincs — az üres, frivol, vagy trágár beszédek elnémulnak, mert az a magasabbrendűség, amely minden akaratkifejtés nélkül is túlsugárzik az ő egyéniségén, az alsóbbrendű erőket hallgatásra kényszeríti. Az ilyen lélek jelenléte a mélyen lesújtott, bánatba merült és lelkiileg elgyötört embernek felüdülést, gyógyulást, reménységet nyújt akkor is, ha egy szót sem szól is a szenvedőnek.

Mindamellet, testvéreim, óva intelek titeket a könnyű véleményalkotástól, mert ebben a világban annyira összevissza vannak keverve mindenféle, mégpedig többnyire alsóbbrendű erők, hatások, érzések és gondolatok tömegei, hogy itt világos ítéletet alkotni, embertestben, úgyszólván lehetetlenség. Csak szellemek, magasabb szférák lakói, akik tisztán látják a külső mögött a belsőt, tudják megítélni, hogy ki érkezett el addig, hogy érett szellemnek lehessen tekinteni.

A fő az, amit mondtam, hogy bármilyen kicsinyeknek, bármilyen mélyenállóknak, bármilyen elesetteknek ismeritek is

magatokat, bizonyos reménységgel — nem félve Istent, de bizalommal keresve Őt — tartsátok nyitva a lelketeket, és tartsátok szemetek előtt az ő Nevét, „amikor az úton jártok, amikor lefeküdtök, amikor felkeltek, amikor a ti házaikban ültök, amikor munkálkodtok, és amikor pihentek” egyaránt. Mert így biztosan és gyorsan éritek el azt a fokozatot, amikor bennetek is elmúlnak a homályok, és szárnyakon emelkedtek föléje e múltó világ gyötrő állapotainak és azoknak a következményeknek, amelyekre egyébként joggal rászolgáltatok.

*

Amit a képzelőerő hatalmáról eddig mondtam, az annak fölemelő, tisztító, erősítő hatásáról szólt.

A képzelőerő azonban a másik irányban is óriási hatalom. *Hiszen tulajdonképpen mindent, az egész látható világot, az egész bukott mindenséget a képzelőerő hozta létre.*

Arról is szóltam nektek néhány szót, hogy a képzelőerő nem más, mint az Istentől a teremtés alkalmával nyert teremtőerőnek lefokozott, csökevényes megnyilatkozása. Hiszen a magas, tiszta szellemek, ahogyan a teremtés méhéből kikerültek, egyszerűen az érzéseikkel és gondolataikkal teremtettek, mert hiszen anyag nem is volt még, legalábbis abban az értelemben nem, ahogyan ma az „ember” értelmezi. Sőt még félanyagi világ sem volt, hanem az érzések és gondolatok isteni teremtőereje hatotta át a „nincs”-et, az űrt, a semmit, és teremtett ott fényt, ragyogást Isten szerint való életet.

A bűnös lélek gondolata és érzése is teremt a láthatatlanban ma is gondolatformákat és érzésformákat. A képzelőerő ma is megmozgatja az asztrális és mentális világ rétegeit, és abban a pillanatban kiváltja a hatást, amely pillanatban a szellem azt magából kibocsátja. Azonban az anyag a maga lassú mozgástörvényével csak sokára és nehezen alakul a képzelőerő és a szellemben lévő akarat által kibocsátott sugárzás nyomán.

Arról is beszéltem nektek egyszer hosszasan,^{1*} hogyan alakítja át a gondolat az anyagot. Ha mindarra, amit akkor ezzel kapcsolatban mondtam, visszagondoltok, akkor könnyű belátnotok és megértenetek, hogy amint az ősbukás abból támadt, hogy a szellemek a képzelőerejükkel eléje siettek annak a törvénynek, amelyet Isten írt elénk, a képzelőerejükkel másnak vélték magukat, mint akik, és más eredményeket festettek maguk elé, mint amelyek Isten szerint valók lettek volna. Azáltal meghomályosult a ragyogó világ, benne sűrűsödések keletkeztek, amelyekben még több tere nyílt a képzelőerő csapongásának.

A képzelőerő azután alkotott tovább. A homály nőtt, a világosság fogyott, bukott világok, szenvedtető állapotok jöttek létre, fokról-fokra mind sűrűbbek, mind zavarosabbak, mind homályosabbak. És végeredményében mindezt a teremtőerő elfajulása, a képzelőerő tévedezése hozta létre.

Tehát ez a világ, amelyben itt éltek, amely csupa homály, csupa sűrűség, csupa köd, amelyben a világosság alig egy szemernyi, végeredményben a képzelőerő produktuma. És nézzétek csak meg, ma is mi sűríti tovább, mi teszi még homályosabbá, még elviselhetlenebbé az állapotokat mind az egyes ember, mind a tömegek részére? Mi más, mint az elferdült gondolkodás, az elfajult képzelődés, amely megvalósulásra tör?!

Példákat hozok fel.

Egy szegény ember, aki arcának véres verejtékével keresi meg a mindennapi kenyerét, látja, hogy a közelében lakó dúsgazdag semmit sem dolgozik, és mégis megszerzi magának az életnek olyan örömeit, amelyek ő előle hét lakattal vannak elzárva. A szegény ember, amikor nehéz munkájába elindul, s amikor fáradtan visszatér, napról-napra mindig ugyanezt a képet szemléli, s lassan-lassan felforr benne az indulat az ellen,

¹ * L. III. Kötet „A szuverén-gondolat” című közleményt.

akinek jobb módja van, holott amikor ő holtfáradtan hazajön, még az éhségét is alig tudja elverni azzal a szűkös eledellel, amit neki az élet juttat.

Olykor-olykor azután nekiengedi a fantáziáját, s elképzeli, hogy ha ő olyan gazdag lehetne, mint a szomszédja, akkor ő milyen élvezetekben részesülhetne. Akkor ő is ugyanazt tehetné, mint az, sőt még annál is többet! A képzelőerő fék nélkül száguld, bejárja az asztrális és mentális világokat, hasonló érzéseket, hasonló gondolatokat szed fel, és visszatérve a kibocsátóhoz, még erőszakosabban izgatja őt, hogy ő is megszerezze magának azt, ami amannak megvan. Addig erősödik ez a képzelete által alkotott álmkép, míg azután megvalósulásra tör. És a szegény ember egyszer csak elhatározza magát, behatol a gazdag lakásába és ellopja, vagy elrabolja azokat az értékeket, amelyekkel úgy hiszi, ő is megszerezheti magának az élet örömeit.

Ha sikerül ez a vállalkozása, akkor ez az ő lelkére nézve a rosszabb eset, mint ha nem sikerül, mert akkor csakugyan elkezd az életet élvezni. Munkába már nem megy, dőzsöl, és fenékgig üríti azokat az alsórendű, szennyes örömöket, amelyekre a pénz hatalmával szert tehetett.

Miután azonban semmi sem tart örökké, az ilyen gonoszul szerzett javak is hamar elfognak. A megszokás azonban még vakmerőbb tettekre ösztönzi, mert hiszen most már végkép nem hajlandó napszámba járni, vagy a gyár kormos és gyilkos molochját etetni, s előbb-utóbb katasztrófába fut, és végül kárhozatot teremt magának és másoknak is, és derékba tört étellel végződik mindaz, amit az elfajult képzelőerő hatalmával elkezdett.

Ha pedig mindjárt az első kísérletnél rajtacsípi, börtön, szenvedés, gyötrődés az osztályrésze a helyett a becsületes munka helyett, amelyben mégis csak szabad volt, a helyett az otthon helyett, amelyben mégis csak pihenhetett. Tehát mind a lelkének, mind a testének rosszabbá tette az életet; de nemcsak

magának, hanem a hozzátartozóknak, és mindazoknak, akik valamiképp hozzá voltak kapcsolva.

Egy másik példa:

A fiatal lélek, aki éppen hogy átlépett a serdülő korbá, beleszeret valakibe, és talán az is öbeléje. A képzelőerő kifesti vágyaik beteljesülését, és a forró vér lobogása arra ösztönzi őket, hogy ezek a képek, amelyeket fantáziájuk eléjük festett, megvalósulhassanak. Erkölcsi romlás, pusztulás, virágjában letört élet a következménye. Mind, mind az elferdült, és féken nem tartott képzelőerőnek a megvalósulása ez.

De ugyanez áll a tömegekre is. Egy-egy eszme felmerül, a tömegekben gyökeret ver, megvalósulásra tör, és ezrek, százezrek, milliók nyögnek annak az elképzelt társadalmi berendezkedésnek kárhozatos megvalósulni akarásától.

Így sűrűsítik, homályosítják, s teszik a képzelőerő hatalmával mindnehezebben elviselhetővé az életet azok, akik nem tanulták meg a képzelőerejüket féken tartani, nem tanulták meg ezt a képzelőerőt irányítani.

Mert ez a leghatalmasabb erő, amellyel az életet ragyogóvá, dicsővé és boldoggá lehet tenni, de amely, ha féktelenül érvényesülhet, pokollá, kárhozatta, sötétséggé teszi az életet.

Ilyennek látnátok ezt a földet is, ha szellemszemekkel nézhetnétek a történéseket, azok kiindulását és következményeit. Ha szellemi szemekkel láthatnátok csak a ti életetek körül hullámzó örvényeket is, megriadnátok, és nem lennétek képesek a rendeltetéseket betölteni.

Ezért adta az Isten nagy bölcsessége és kimondhatatlan szeretete a testi ruhát, a testi életformát, amelyben az ember mindezekről meg van kímélve, mert a nap világosságában azt hiszi, hogy egy fénylő és rendezett világban él és jár. És ebben a hitében és reménységében elvégzi azt a parányi részletmunkát, amely rá van bízva, amit különben, ha beléláthatna a láthatatlanba, képtelen lenne elvégezni.

Szellemi szemekkel nézve azonban a világ ama lakóinak élete, akik hit nélkül szűkölködnek, olyan, mint süketek és vakok járás-kelése egy rommá omlott városban, koromsötét éjszakán. Akik nem tudhatják, hogy a következő lépésükkel nem hullanak-e valami szakadékba, ahol halálra zúzzák magukat; nem tudhatják, hogy a kezük kinyújtására, amint maguk körül az utat kémlelik, nem omlik-e rájuk egy düledező fal, egy gerenda, amely halálra zúzza őket. Szellemi szemekkel nézve ilyen azoknak élete, akik hit nélkül szűkölködnek, bármilyen nagyoknak lássanak is önmaguk és a hozzájuk hasonlók előtt.

E romm áomlott, sötét városban egyetlen ragyogó világosság van: a mi Istenünknek, Atyánknak Igéje, aki testet öltött Krisztusban. Krisztus az a ragyogó fényközpont, aki bevilágítja ezt a sötét romvilágot. Krisztus az szikla, akin megtörik ennek a szennyes hullámokkal örvénylő sötét tengernek minden háborgása. Krisztus az egyetlen realitás ebben a képzeletszülte földi világban.

Mennyire a látszatnak világa ez! Semmi sem jellemzi ezt jobban, mint az, hogy a hit nélkül szűkölködő emberek éppen azt tartják realitásnak, ami a képzelet szülte legsötétebb fátyol: az anyagot, a vastag anyagot. Amely mint tudjátok, nem más, mint a magasabb rendű erőknek az elfajult képzelet által megsűrített és összetömörített, holtá tett tömege, a legsötétebb fátyol, amely a valóságot eltakarja.

Hiszen a test is éppen azért takarja el a valóságot, mert ilyen sűrű és sötét fátyol, amelyet azután az Isten kimondhatatlan nagy szeretete és kegyelme takaróul adott a szellemnek, hogy ne lássa rajta keresztül a valóságnak örvénylő tombolását. **Viszont azért adott az Isten ezen a sűrű sötét fátyolon keresztül egyetlen rést: a hitet, hogy ezen keresztül az egyetlen realitást: Istent és az ő világát a távolból is megpillanthassa az, aki látni akar.**

Krisztus az egyetlen realitás. Akik az anyagot tartják realitásnak, azok Krisztust képzeletszülte személynek, és az ő tanítását fantasztikumnak tekintik, de akik az övéi, azok látják és tudják, hogy éppen az a látszat, az a képzeletszülte sötétség, amit a vak emberek realitásnak tartanak, s amelyhez valakik támaszkodnak, szintén alámerülnek a sötétségbe.

Krisztust, a mi Urunkat egész életén keresztül éppen az abszolút realitás jellemezte, a minden tekintetben való tökéletes realitás, távol minden ködtől és menten minden képzelődéstől. Mindenben Ő volt az egyetlen valóság; és az ő harca, amit a földön végigharcolt, a valóság küzdelme volt a látszattal.

Már az ő megszületése maga is a legnagyobb realitásnak a szimbóluma volt. Szegénynek született, istállóban, jászolban pillantotta meg a földi világ világosságát, mintegy jelképezve ezzel ennek a földnek színvonalát, amelyre alászállott. Ez az ő realitása volt.

De éppen azoknak, akik várták, akiknek megígértetett a hatalmas uralkodó, ez a realitás nem volt realitás, mert ők a képzelődésük szülte világban éltek, abban a kiszínezett, *emberileg* nagyszerű és hatalmas jövőben, amelyet a próféták jóslásaiból kiolvastak. Hiszen azt mondta a próféta, hogy támad hatalmas uralkodója Izraelnek Jessze törzséből és Dávid magvából, aki vasvesszővel fogja uralni a pogányokat. Kit várhattak hát mást a zsidók az ő leigázott állapotukban, a szolgáorban, mint olyan hatalmas királyt, aki majd visszatorolja a pogányok erőszakoskodásait, és aki az ő nemzetüket hatalmassá, gazdaggá teszi?!

Olyan uralkodót vártak, aki több még Dávidnál is. Eddig a zsidó nép lelkében Dávid volt a leghatalmasabb király, Dávid volt az, aki az ő vágyaikat és álmaikat a múltban kielégítette, mert Dávid volt az, aki leverte a környező pogányokat, és a zsidó népnek tiszteletet szerzel az idegen népek előtt. Dávid

bátor és erőszakos volt, bosszút állt az ő népéért, és annak a népnek ez kellett.

Azokat a sötét vonásokat, amelyek Dávidon is rajta tapadtak, mint minden lelken, aki a földön testet ölt, az Egy Igazon kívül, rég elfelejtették; a letűnt évszázadok lemosták azokat, mint ahogy — amint nektek annyiszor mondtam — az úgynevezett hálás utókor tisztára radírozza azokat, akiket nagyoknak kíván látni. Így Dávid történelmi képéről is leradírozták a múlt árnyékait, a súlyos emberi hibákat. El volt feledve a Hitteus Uriás esete az orgyilkossággal, el voltak feledve a szorongással és félelemmel végigszenvedett bujdoklás évei, az apai gyengeség, amelyet Absolonnal szemben tanúsított, ezzel a gonosz emberrel, aki a saját apjának életére tört a hataloméért, de akit Dávid nem szűnt meg szeretni és dédelgetni még halálában sem. Igen, mert Absolon korának legszebb férfja volt, és Dávid, az apa, erre volt büszke, ez volt az, amit ő a fiában nagy szülői gyengeséggel szeretett és dédelgetett. Mindezek a sötét vonások már hiányzottak a nagy király arcképéről, csak az ő dicsőséges haditettei éltek, és az a ragyogó kor, amelyben Izrael szabad, volt és dicsőséges.

Milyennek kell tehát lennie annak, aki még Dávidnál is sokkal, de sokkal hatalmasabb lesz? Olyannak kell lennie, aki leveri a nyugati nagyhatalmat, Rómát, leigázza a barbárokat, akik megfertőztetik az igazhívő zsidók templomait és hajlékait! Olyannak kell lennie, aki vasvesszővel fogja őket hódolatra kényszeríteni a zsidóság előtt, és aki úgy, mint Dávid, fűrésszel és boronával fogja szétszaggatni őket, hogy megismerjék, hogy az egyedül igaz Jehova bosszút áll az ő népéért!

A képzelőerő ilyenre festette a nagy uralkodót, aki Izraelnek dicsőséget szerzend.

Honnan tudhatták volna azt, hogy a valóság egészen más?!
Honnan tudhatták volna azt, hogy a vasvessző, amellyel a pogányokat térdre kényszeríti, az Isten igéje lesz, az az

igazság, amelynek ellentmondani nem lehet, amely igazság térdre kényszeríti a pogányt és a zsidót egyaránt?! Honnan tudhatták, és hogyan gondolhatták volna azt, hogy a hatalmas uralkodó csakugyan Jessze törzséből és Dávid ágyékából származott, amikor Dávid utódai, rokonai szétszéledtek, és Krisztus, mint egy egyszerű, vidéki fiatal leány gyermeke születik meg Jeruzsálemen kívül?! Honnan gondolhatták ők az ő képzelőerejük által alkotott fantáziavilágban, hogy az a csecsemő, aki ennyire észrevétlenül, ennyire lenézett módon és ilyen jelentéktelen helyen látta meg a napvilágot, legyen az a hatalmas uralkodó? Semmi külső ismérv nem mutatott erre.

A látszat és a valóság legtöbbször ilyen összeegyeztethetetlen távolságban áll egymástól. Ez intő figyelmeztetés arra, hogy mindenki, aki ítél, és azt hiszi, hogy százszázalékos igazsága van, tegye hüvelyébe az ítélet fegyverét. Mert amikor a legnagyobb igazságban hiszi magát, akkor is úgy eltévedhet, mint eltévedt a zsidó nép, amikor egy hatalmas uralkodót várt a külső szerint, és a próféták jóslatának megfelelően egy hatalmas uralkodó jött a belső szerint, aki vasvesszővel, azaz az igazság ellentmondást nem tűró és a szeretet ellenállhatatlan hatalmával kényszeríti térdre sorra a föld mindenrendű és fajú népeit.

Krisztus Urunk egész nehéz, gyötrelmes életének munkáját arra fordította, hogy ezt a látszatot, ezt a fantázia szülte földi világot áthassa a realitásnak, a valóságnak a világosságával. Minden egyes mozzanatban, minden egyes legkisebb történésben, amely az ő életéhez fűződik, és amelyről az írók és a hagyományok megemlékeznek, ez a látszatnak és valóságnak egymást üldöző arca tükröződik.

Egyetlen jelenetre kívánok hosszasan kitérni, embertestvéreim, és erre is csupán azért, mert ez, bár nem látszik a legnagyobb jelentőségűnek az Úr földi élete körül lejátszott történések közül, mégis talán a legalkalmasabb arra, hogy a látszatnak és a valóságnak ezt a küzdelmét

szemléltetővé tegyem előttetek. És talán a legalkalmasabb arra is, hogy — ami az én mindenkori célom és vágyam — titeket gondolkodni tanítsalak, hogy e köd világ kárpitja mögött a valóságot fölismerni képesek legyetek.

Ez az a jelenet, amikor az Urat halála előtt kevés nappal Simon, a farizeus meghívja az ő házához. Ez a Simon farizeus, akit az írás poklos Simonnak is mond, hálára volt kötelezve az Úrnak, mert Kelet szörnyű betegségéből: a poklosságból gyógyította meg.

A farizeus gazdag ember volt, és mint a népnek egyik vezetője, előkelő és tekintélyes férfiú. Ezen kívül a názáreti Jézussal szemben hálára is érezte magát lekötelve: manapság azt mondanátok, hogy viszonznia illett a szívességet, ő ezt, mint a látszat ember, így is érezte.

Hiszen, testvéreim, ti is gyakran vagytok úgy, hogy valakitől valami szívességet akár örömet, akár kénytelen-kelletlen el kell fogadnotok, s ez állandóan nyugtalanít titeket mindaddig, míg azt a szívességet nem viszonzhatjátok. Ez az érzés nem mindig egészen tiszta; sőt ha nagyon mélyen a dolgok lényegébe tekintetek — és mivel ma a valóságot próbáljuk megismerni, tekintsünk a mélybe — legtöbbször csak szabadulni kívántok attól a kényelmetlen érzéstől, hogy valakivel szemben lekötöztetek vagytok, mert csak amikor ettől a kényelmetlen érzéstől egy viszontszívesség útján megszabadultatok, akkor érzitek magatokat megkönnyebbülve.

A külső, amelybe ezt a cselekedetet öltöztetitek, a szeretetnek, a barátságának ruházata; mögötte azonban ott van a lelki kényelem és egy bizonyos mértékű gőg, amely azt diktálja, hogy „csak nem lekötöztetnek lenni!”

Nos, a farizeus Simonnak is ilyenféle érzés élt a lelkében. Mint gazdag és előkelő ember így gondolta magában: „Ez a vándorpróféta most erre jár, meghívom őt az én asztalomhoz. Ezzel azután a kötelezettségemnek körülbelül eleget is teszek, hiszen viszonzom az ő szívességét, s őrá nézve nagy

megtiszteltetés, hogy ilyen előkelő ember asztalánál helyet foglalhat.”

Régen talán másképp fejezték ezt ki, de ti modern emberek vagytok és így fejeznétek ki magatokat; az érzések azonban régen is ugyanazok voltak, mint ma. Tehát az Úr a meghívást alázatos lélekkel elfogadta, és letelepedtek az asztalhoz. Most élénken képzeljétek magatok elé — ha már képzelőerőről beszélünk — azt az étkezőhelyiséget, ahol keleti szokás szerint az asztal mentén végig a meghívott vendégek kerevetszerű pihenőhelyeken baloldalra dőlve foglalnak helyet, hogy a jobb kezüket használhassák az étkezéshez. Néhányan vannak ott a tanítványok közül is, és a farizeus, mint házigazda boldog, hogy a kötelezettségét leróhatja.

És akkor — ahogy az írás mondja — egy asszony, akiről az egész városban tudták, hogy bűnös, egyszerre bejött a terembe, Jézus lábainál hátul megállván leborult, az ő lábait könnyeivel öntözte, és fejének hajával törölte meg és csókolgatta azokat. Azután alabástromedényt vett elő, azt kinyitotta és finom, valódi nárdusolajjal megkenete Jézus lábait.

Ha most élénken elképzeltétek azt a termet, ahol ez a jelenet lefolyt, elgondolhatjátok, hogy a farizeust, aki különben is úgy gondolta, hogy egy rangján aluli társaságot lát vendégül, milyen „kínosan érintette” az, hogy egy köztudomásúan bűnös asszony beront, és ilyen jeleneteket rögtönöz. Megint modernül úgy fejeznétek ki magatokat, hogy „az egész társaság konsternálva volt.” Simon, a farizeus, az ő ismeretének tudatában, azaz, aki tudja, hogy mi van az ő városában, ezt gondolta: „Ha ez igazán próféta volna, nem tűrné ezt a tolakodást, és tudná, hogy az, aki őt érinti, bűnös asszony”. Tehát látszat szerint a valóság nála volt, a farizeusnál, az ő vendége pedig a látszatnak lett áldozatává, mert nem tudta, hogy aki őt érinti, az bűnös.

Mellesleg megjegyezve azt is tudnotok kell — és talán közületek többen tudják is — hogy abban a korban és a zsidó

népnél a nő távol állt attól, amilyen viszonyban ma áll a férfival szemben. A zsidó államvallásban, vagy vallásállamban a nő nem jelentett úgyszólván semmit, vagy legfeljebb annyit, mint amennyinek Mózes könyve feltűnteti, amikor a nő megteremtését úgy szimbolizálja, hogy az Úr az alvó Ádámnak egy oldalbordáját kivette, és abból alkotta meg Évát. Az egész zsidó közéleti, vallási és társadalmi felfogásban érvényesült ez a viszony: a férfi meg a nő úgy viszonylottak egymáshoz, mint az egész test és egyetlen oldalbordacsont. Hiszen a férfinak minden szabad volt: az úgynevezett törvényes feleség mellett tarthatott magának ágyasokat, szolgálóleányokat, (akik szintén ágyasai voltak), ellenben ha a nő vétett a házastársi hűség ellen, nemcsak, hogy szabad volt, de a törvény szerint *kötelező volt őt kövekkel agyonverni*.

Hogy a nő mennyire alárendelt személy volt a férfival szemben, még egy helyre mutatok rá. Amikor az Úr Jákob kútjánál forró délben egyedül és fáradtan leül a kút mellett, és odajön egy samáriai asszony vizet meríteni, és akkor az Úr vizet kér tőle, s ezen a réven beszédbe elegyedik vele, akkor még az időközben megjelenő tanítványok is megütköznek azon, hogy Ő „asszonnyal beszél!” Pedig a tanítványok Vele jártak, az ő szájából hallották közvetlenül az igazságot! Súlyosbította a helyzetet, hogy egy próféta teszi ezt, aki magasabb rendű valakinek számított, mint a közönséges ember. (Hiszen azért voltak egész próféta-iskolák, mert a prófétaság vágyott és kívánatos helyzet volt, mert a prófétára felnéznek az emberek.)

Mármost, ha egy asszony parázna is, és ha az a parázna asszony még azonfelül a zsidó nép elnyomóival, a rómaiakkal tart együtt: ha ezt mind elgondoljátok, akkor **megérthetitek azt a mélységes felháborodást, amely Simon farizeus lelkét eltöltötte annak láttán, hogy ez az asszony odaborul Jézus lábaihoz, és csókjaival árasztja el**, könnyeivel mossa, hajával törölgeti, és drága kenettel megkeni azokat. Mennyire

megrendíthetetlenül igaznak látszott az ő véleménye, hogy „íme, ez nem lehet próféta, hiszen nem tudja, hogy ez egy bűnös asszony, akinek nem is volna szabad hozzá közelítenie!” Mély csend a teremben, csak az asszony zokogása hallatszik.... Egyszerre csak megszólal az Úr szelíd hangja: *„Simon, valami beszédem van veled. Egy hitelezőnek két adósa van. Az egyik ötszáz pénzzel tartozik neki, a másik ötvannel. Miután pedig egyik sem tudja az adósságát megfizetni, a kölcsönző ember mindkettőnek elengedi a tartozását. Kérdelek téged, mit gondolsz, melyik fogja őt ezért jobban szeretni?”*

A farizeus, aki maga is pénzkölcsönző volt, és uzso-rakamatokkal gyarapította tekintélyes vagyonát, természetesen tudta, hogy ki tartozik nagyobb hálával a pénzkölcsönzőnek, és gondolkodás nélkül rávágta: „Úgy vélem, az, akinek többet engedett el.”

„Helyesen ítéltél” — mondja az Úr — *„én bejöttem a te hajlékodbá, és nem csókoltál meg engem, ez az asszony pedig, amióta itt van, nem szűnik meg az én lábaimat csókolgatni. Lábamnak vizet nem adott, ez az asszony pedig könnyeivel mossa lábaimat, és a hajával törli meg. Nem kent meg az én fejemet olajjal, ez az asszony pedig drága kenettel keni meg az én lábamat.”*

....A valóság egyszerre föléje kerekedett a látszatnak, a látszatos igazságnak. Simon, a farizeus mélyen megszegyenült, talán el is pirult, látván, hogy az Úr nemcsak azt tudja, amiről ő feltételezte, hogy nincs róla tájékozva, de még az ő titkos gondolatait is látja, sőt meg is szégyeníti őt, amiért még csak a legegységesebb udvariassági cselekedetet sem teljesítette vendégével szemben.

És ez a megszegyenítés annál arcpirítóbb, mert most már nyilvánvaló, hogy az Úr az ő lelkében világosan olvas, és látja benne azt az ő lenéző gondolatát, hogy ezeknek a vendégeknek, ezeknek a szegény embereknek nem jár ki az a tiszteletadás,

ami kijárna pl. egy másik farizeusnak, vagy kijárna egy előkelő zsidónak, aki az ő asztalához letelepedik.

Azután az Úr hátrafordult, ránézett az asszonyra és ezt mondta: *„Megbocsáttattak a te bűneid, eredj el békességge”*. És rátekintve a farizeusra, mintegy magyarázatul így folytatta: *„Sok bűne megbocsáttatott neki, mert nagyon szeretett; aki pedig kevésbé szeret, annak kevesebb bocsáttatik meg”*. A farizeus, ahogy ti mondanátok, szívesen elsüllyedt volna szégyenében, mert ezúttal azt is látta, hogy az Úr, aki tudta, hogy az az asszony bűnös, magasabbra helyezi azt a parázna asszonyt, mint őt, az igazat. Aki Jehova papja, mert azt mondja neki, hogy több bocsáttatik meg neki, mert nagyon szeret, aki pedig kevésbé szeret — tehát aki még azt a kicsiny tiszteletet sem adja meg a vendégének, amit az illendőség ír elő — annak kevesebb bocsáttatik meg.

A valóság diadalmaskodott a látszaton, a valóság világossága keresztülragyogott a ködvilág, a képzeletszülte világ, *az elgondolások-szülte világ sötét ködén*.

*

Még valamit mondok nektek ezzel a jelenettel kapcsolatban.

Talán sokszor gondoltatok arra, hogy milyen különös az, hogy Krisztus Urunk a Hozzá forduló emberszemlék közül az egyikhez így szólt: *„Megbocsáttattak a te bűneid”*, a másikhoz: *„Még ma velem leszel a Paradicsomban”*, s akkor azok azonnal megszabadultak a bűneiktől. Ezzel szemben pedig ti egy egész életen, egy élet hosszú évtizedein keresztül birkóztok a hibáitokkal és bűneitekkel, és mégis-mégis alig érzitek, hogy a bennetek lévő rossz hajlam, az a bűnös hajlam csak valami kicsit is engedne erőszakosságából. Sőt lehet, hogy talán már az ezt megelőző életeitekben is éppen ez ellen a bűn ellen harcoltatok, és most is, még ennek a nagy világosságnak dacára is, amelyben részesültök, olyan kevés az eredmény, olyan kínosan és nehezen tudtok előrevergődni a megtisztulás útján. Ezzel szemben pedig egy magdalai Mária,

vagy a kereszten függő lator úgyszólván percekben belül eléri a megtisztulását.

Ez a kérdés ebben a ködvilágban egészen jogosultnak látszik. Azonban ha mélyebben a felszín alá néztek, egyszerre világossá lesz az értelmek előtt is ez a **probléma**. Mert úgy van az, hogy a bűnösök, az elesettek két kategóriára oszthatók — ahogyan azt a ti nagy tanítótok tanítja — t. i. azokra, akik a kévékben nyerik el a megigazulásukat, és olyanokra, akik mint ti, elkésetten, utólag, a bizonyságok hatása alatt térnek meg, akikre nagyon ráillik ez a név: „elhullott kalászok”.

A két kategória közt óriási a különbség. Akik rendes módon, a kévékben érik el a megigazulásukat, azok közvetlenül bekerülnek a mennyei csűrökbe, míg ezzel szemben az elhullott kalászokat még sokáig viszi-hordja a szél, megtapodják a tarlón járók, s mikor a gereblyével összegyűjtik, még jó, ha a gereblye fogai közül újból ki nem hullanak, hogy ott rothadjanak el a tarlón. De ha a gereblye össze is szedi őket, akkor is csak kisebb és silányabb kévéket alkotnak, és úgy kerülnek be a csűrökbe, ahogyan ezt a folyamatot a ti nagy tanítótok nagyon szemléltető szimbólummal a valóság erejével tárja elétek.

Én most e mögé a szimbólum mögé odavilágítok, és azt mondom nektek, hogy *a kévékben levők azokat a szellemeket jelképezik, akikbe a bűn nem marta bele olyan mélyen magát. Az elhullott kalászok pedig azok, akikbe — éppen, mert elhullottak és mert őket mindenféle erők ide-oda hajtották — a bűn nagyon mélyen belevágta magát, mégpedig rendszerint a bűnnek egyik formája, úgy, hogy az ilyen kalász rendszerint az egyik oldalán fejlett, de a másik oldalon satnya, fogyatékos.*

Az ilyen félfejlett szellemeknek, akiknek lelki rétegeikbe a bűn mérge ilyen mélyen beleivódott, hosszú éveken, évtizedeken, sőt talán testöltéseken keresztül is kell küzdeniük

azzal a beléjük edződött bűnfajtaival, hogy a lelkük hibás részét valahogyan kisimítsák, kitisztítsák, kimossák.

Ezzel szemben azoknál, akik a kévékbe tartoznak, a bűn úgyszólván csak a lélek felszínén van, nem ette bele magát, nem eresztette bele a hajszálgököreit a lélek legmélyebb rétegeibe is, ennél fogva ezeknek a gyógyulása sokkal rövidebb idő alatt megtörténhetik, mert itt nem kell behatolni a lélek legmélyébe a gökök eltávolítása végett.

Nos, ez a bűnös asszony is a kévékbe tartozó lélek volt. Ő nem volt az a megrögzött bűnös, akit a bűn édessége vonz, hogy nem bír ellenállni, újból meg újból visszaesik, és életeken keresztül vonszolja a bűnnek ezt a mákonyát, amely őt mindig ledönti; sőt az ő korának egy a jó felé törekvő gyermeke volt.

Fiatal leány korában az ő szegényes környezetében — főképpen lelkileg szegényes környezetében — nem érezte jól magát. A körülötte lévőknek hétköznapi gondolkozása, az alakiságoknak, az örökös kötöttségnek rabságában úgy érezte magát, mint a kalitkába zárt madár. Valami magasabb rendű, valami tisztább, valami jobb, valami tökéletesebb után vágyódott. Az ő hétköznapi környezetéből szemlélte a külső világot, és látta a hódító nép előkelőit, akik Nyugat kultúráját, annak a kornak kultúráját hozták magukkal, a vitéz daliákat, akik görög műveltségükkel tudásukban is, meg modorukban is valami egészen mások voltak, mint a zsidó nép a maga elmaradottságával és megcsontosodott formalizmusával.

Közeledett az uralkodó nép vezetőihez, és ez a közeledés annál könnyebb volt neki, mert feltűnően szép leány volt. A hódító rómaiak pedig értették a módját, hogy a leigázott provinciákból mindent, ami szemnek-szájnak kellemes, magukhoz ragadjanak, és mindent, amit az élet kínál, elfogadjanak, és a virágot, ha feléjük hajlik, leszakítsák. Így jutott magdalai Mária is arra a lejtőre, amelyen azután alig van megállás.

Hamarosan rájött ő arra, hogy ezek a mutatós férfiak, ezek a vidám, csapongó, művelt rómaiak közelről szemlélve durvák,

erőszakosak és gőgösek. Már szeretett volna ettől a köteléktől szabadulni, de az ő fajtájához többé vissza nem térhetett, hiszen ott, ahol a nőnek még akkor sem volt becsülete, ha egészen kifogástalan feleség volt, ő csak mint fertőzött jöhetett számba, előtte többé az ajtó ki nem nyílhatott, amelyből kilépett.

Nem mehetett máshová sem; ott kellett maradnia, abban a szerencsétlen, képzelet szülte, bűnös világban, melyet ő az ő képzelőerőivel egészen másnak látott, és amely őt egészen magához ragadta.

Így önmagától megundorodva, a háta mögött elégetett híddal, előtte a reménytelenséggel, egy egész világ omlott benne össze. Siratta népét, amelyhez többé vissza nem térhetett, siratta elvesztett ifjúságát, tönkretett életét; és a testét égették az ékszerek és a drága ruhák, amelyeket a bűn adott neki.

Ebben a lelkiállapotban egyszer csak azt hallja, hogy van Valaki, aki nem veti meg a nőt, s aki nemcsak a beteg testeket, de a tört szíveket is meggyógyítja; van Valaki, akinek egyetlen életszabálya a szeretet és a megbocsátás.

Ő eddig csak egyet ismert: a bosszúállást, mert hiszen Jehova is ezt írja elő; s most egyszerre hall valamit a megbocsátásról. Elmegy hát oda, ahol ezt a prófétát megláthatja, és amikor meglátja, a szívében megmozdul valami. A szívét valami mondhatatlan üdvözítő sejtelem hatása alatt szinte a torkában érzi dobogni, s érzi, hogy ha az a férfiú egyszer a bocsánat szavát kimondja, akkor minden, ami eddig történt, mintha soha meg nem történt volna. Ezzel az érzéssel ront be a farizeus házába, és omlik le azoknál a lábknál, amelyeken még rajta volt az út pora, és csókolgatta azokat és öntözte könnyeivel és törölte le dús hajzatával.

Még valamit figyeljetelek meg. Ha most elöttetek áll az a képzeletetek által festett ebédlő-terem, nemde feltűnő az „ember” szemében, hogy a könyörületes Megváltó hagyja sírni és zokogni a bűnbánó asszonyt az ő lábainál, és még csak egy

mozdulatot sem tesz, egy szót sem szól hozzá, hanem csak a farizeus lelkét figyeli. És amikor a farizeus végiggondolja álnok gondolatát, akkor az Úr megint csak a farizeushoz intézi a szót, elmondván a kölcsönző emberről és az adósokról szóló örök allegóriát.

Csak amikor a farizeussal végzett, és leleplezte annak látszatigazságát, akkor szól hátra az asszonyhoz: *„Megbocsáttattak a te bűneid, eredj el békességgel”*. Ő, aki a lelkekben olvasott, nem siette el a dolgát; *hagyta, hogy a bűnbánat elvégezze abban a lélekben a maga puhító munkáját; hagyta, hogy azok az omló könnyek feláztassák annak a léleknek talaját, és csak amikor mindezek elvégezték a munkát, akkor hintette bele abba a termékennyé vált talajba az isteni ígét: „Megbocsáttattak a te bűneid, eredj el békességgel”*.

Nem tett úgy, mint némely ember szokott tenni, aki nagyon jónak és annyira szerető szívűnek gondolja magát, hogy nem bírja látni a könnyeket ott sem, ahol azok nagyon is helyénvalók, hanem ha pld. a gyermekét csintalanságáért, vagy engedetlenségéért megfenyíti, és a gyermeknek első könnye kibuggyan, nem hagyja, hogy az a jótékony sírás elvégezze a gyermek lelkén a maga puhító munkáját, hanem rögtön magához öleli. És ezzel az ő képzelt szeretetével — amely nem szeretet, hanem gyengesség — lerontja azt a jótékony hatást, amely annak a gyermeknek a lelkében a sírással megindult.

Ismét csak a realitás meglátására igyekezek benneteket tanítani, amikor rámutatok az Úr bölcs módszerére, amikor engedi, hogy a bűnbánat könnyei tisztára mossák azt a lelket, és csak akkor hinti beléje a világosságot, hogy fényeskedjék és ragyogjon az abban a lélekben is.

És még valamit mondok. Nem tűnt-e fel nektek az, hogy az Úr sohasem mondja azt, hogy „megbocsátom a le bűneidet!” Az Úr mindig azt mondja: *„megbocsáttatak a te bűneid”*

Azt jelenti ez, *hogy a bűnt nem lehet egyénileg megbocsátani; a bűnnek a lélekből ki kell halnia, a léleknek a bűntől meg kell undorodnia*, a léleknek a bűntől már egészen elfordulva kell lennie, és csak akkor következhetik be a megbocsátás.

Tehát a megbocsátás nem személyes dolog, a megbocsátás mintegy törvényszerű következmény. Azért mondja az Úr: „*Megbocsáttattak a te bűneid*”, azaz: „bekövetkezett az az állapot, hogy a te bűneid elmúltak, a te bűnös hajlamod megszűnt, *a te lelked meggyógyult a bűn vágyától*”. Ezt jelenti a szenvedő alak: „*Megbocsáttattak*”.

Ezért mondja ezt is: „*Eredj el békességgel*”. Mert akit többé a bűn nem cibál, a bűn nem von, nem gyötör, nem visz olyan állapotokba, amelyek szenvedtetők, annak már békessége van. „*Eredj el békességgel.*” Akinek a lelkéből a bűn kihalt, a bűn csírája kipusztult, annak békessége van, az elmehet békességgel.

Az Úr a lelkekben úgy olvasott, mint ahogyan ti a könyvek betűit olvassátok; nem, sokkal biztosabban olvasott bennük, mert ti a betűk mögött sokszor nem találjátok meg az értelmet. De az Úr a lélek legmélyét szemlélte, ő tudta a pillanatot, amikor a lélek elszakadt az alsóbbrendű világtól, és fölemelkedett a valóság világába; és csak amikor ez az állapot bekövetkezett, akkor mondta: „*Megbocsáttattak a te bűneid*”, azaz, „megszűntek a bűneid, elmúlt a bűn után való vágyakozásod.”

Nem így van ez azonban nálatok, elhullott kalászsoknál. Mert az elhullott kalászsoknak éppen az a jellemzőjük, hogy a bűn fogva tartja őket, egyiket ez, másikat amaz a bűn. Az egyikbe az indulatosság, másikba az érzékiség, a harmadikba más bűn ásta bele magát olyan mélyen, hogy évek, évtizedek, testöltések kellene, míg ő is eljuthat addig a színvonalig, amikor ő maga megutálja a bűnt, ő maga fordul el tőle.

Mihelyt azonban elfordultok a ti egyéni bűnötöktől, Krisztus azonnal megjelenik, és az Úr ma is azt mondja nektek: „*Megbocsáttattak a te bűneid, eredj el békességgel.*”

A bűn megbocsátására tehát nem elég, hogy az Isten megbocsátja! *Hiszen Isten nem is bünteti a bűnt.* Isten mindenkor fel akarja emelni a bűnöst, és ha az megbánta bűnét és *megszabadult attól*, akkor azonnal ott áll mellette a kegyelemmel.

És az sem megbocsátása a bűnnek, ha az az ember, vagy az a lélek, aki ellen vétettél, kijelenti, hogy megbocsát neked. *Ez sem ér semmit, amíg a vétkezőnek a lelkében még ott élnek azok a vad indulatok, vagy azok a tisztátalan érzések, amelyek őt még hasonló bűnök elkövetésére a jövőben is képessé teszik.*

*

Egy pillanatra tekintsünk még ebből a szempontból a kereszten függő latorra is, akinek az Úr azt mondja, hogy: „*Még ma velem leszel a Paradicsomban*”. Ez a lélek is a kévékbe tartozó kalászkok egyike volt, ebbe a lélekbe sem ásta bele magát a bűn a lélek legmélyebb rétegéig, hanem csak a felszínen volt. A nevelés hiánya, a durva környezet, a gonosz alkalmak és gonosz cimborák rávették a könnyelmű gaztetre; de hogy a lelkében nem egy megromlott és elsötétült szellem volt, azonnal megérthetitek, ha megint kissé a felszín alá tekintetek. Figyeljétek csak meg őt, amikor a keresztfán halódik.

Azt elképzelni nem tudjátok, mi az: kiszégezve, szörnyű gyötrelmek közt várni a borzalmas halált, s még ebben az állapotban is elég szellemi világossággal és erkölcsi erővel bírni annak meglátására, hogy az Úr igaz, és ártatlanul szenved. Nem arról tesz-e bizonyosságot, hogy ez egy megvilágosodott lélek volt, amikor kimondja a bitón, hogy ők ketten ugyan méltán szenvedik ezt a borzalmas és kínos halált, de az, aki közöttük szenved, ártatlan?! Nem a mennybe való beletekintés bizonyossága van-e a szavaiban, amikor az ártatlanul

szenvédőben felismeri a menny Urát?! Végül, amikor ezt mondja: „*Uram, ha a te országodba mégy, emlékezzél meg rólam!*” „*Emlékezzél meg!*”, nézzétek csak azt az aláza-tosságot, ami ebben a kérésben van!! Nem azt kéri, hogy vigye Magával a mennyországba, mert tudja, hogy ő arra nem méltó, sem azt nem kéri, hogy szabadítsa meg, hanem az ő mély leborulásával és megalázkodásával csak azt kéri, hogy „amikor Te ott leszel abban a mennyei birodalomban, jusson eszedbe, hogy *én is vagyok*”. Ezek mind olyan ismérvei a valóság felismerésének, amelyek világosan mutatják, hogy ez nem egy megátalkodott, nem egy súlyosan sebesült lélek, akinek mint elhullott kalásznak, hosszú ideig kell birkóznia a bűnnel, önmagával, **hanem benne a bűn csak a felszínen volt, mert azonnal elfordult a bűntől, mihelyt fölismerte, hogy az milyen csúf, és teljes lelkével odafordult a ragyogó Igazsághoz, aki mellette haldokolt.** Ennek a lelki megfordulásnak úgyszólván természetes következménye volt, hogy a kegyelem Ura így válaszolt neki: „*Még ma velem leszesz a Paradicsomban.*”

*

Kedves testvéreim, térjünk vissza még egy szóra a farizeus asztalához, talán találunk még ott egy pár morzsát, amivel a mi lelkünket is táplálhatjuk.

Amikor a valódi nárdus-kenet — ami abban a korban és a tropikus ég alatt igen nagy értéket képviselt — kiömlött a szent lábakra és betöltötte illatával az egész házat, maguk a tanítványok is megbotránkoztak. Különösen Júdás, aki az erszényt hordozta, és aki lopó volt, botránkozott meg ezen a pazarláson, mondván: „mire való ez a pazarlás, hiszen azt a drága kenetet el lehetett volna adni háromszáz pénzen, és mennyi szegényen lehetett volna vele segíteni!”

Íme, itt van megint a látszat jóság, a látszat szeretet, amellyel a tanítványok még mintha az Úrtól is rossz néven vennék, hogy

megengedi azt a pazarlást, mintha nekik nagyobb igazságuk volna.

Az Úr pedig azt mondja nekik: *„Hagyjatok békét neki; jót cselekedett velem, mert az én temetésemre kente meg az én testemet. Szegények mindenkor lesznek veletek, de én nem mindenkor leszek veletek.”*

Testvéreim, itt ismét a valóságnak egy mély szimbólumára akarok rámutatni, amikor azt mondom, hogy azt, amit Mária tett, Istennek tette, azt pedig, amit a tanítványok tettek volna, embereknek akarták tenni.

*A nárdusillat csak szimbólum, jelképezi azt a szeretetet, amellyel Mária az Úr Lelkét körülvette. A testnek az illatos kenőccsel való megkenése annak a szimbóluma, hogy ebből a megtért és szeretettől átfűtött lélekből kilobogó szeretet lángja körülvette a halál elé készülő Jézus lelkét, akit mindenki megtagadott, akit mindenki elhagyott. Hiszen a félelem még azokat az ajkak is lezárta, amely ajkak pedig Érte kiáltani szerettek volna, és azokat a karokat is megbénította, amelyek Érte harcolni kívántak volna. De Mária Magdolna szeretetét semmi meg nem bénította. Ez a lobogó, rajongó szeretet, mint ahogyan a finom nárdus illat körülvette, és beburkolta a lakomán résztvevőket, úgy vette körül finom fluidként Jézus lelkét. **És ez a szeretet, ennek az egy lénynek a szeretete kísérte el őt azon a sötét folyosón, a halál folyosóján, s enyhítette meg az ő szörnyű szenvedését az emberek megértetlensége miatt, mert ez a lélek az ő lángoló szeretetén keresztül megértette Őt: a Szeretetet.***

Ezért volt, hogy ő láthatta meg elsőnek az Urat a feltámadás reggelén, mert az Úr Magával vitte azt a fluidot, amely Vele Mária lelkét összekötötte, azt az igaz nárdus illatot, azt a szeretetet, amely Krisztus Urunkat elkísérte azokon a rétegeken, azokon a homályos és sötét állomásokon keresztül, amelyeken a mélyen bukott szellemek érdekében Neki is végig kellett vonulnia.

Íme, testvéreim, a látszat mindenütt milyen erőszakkal igyekszik eltakarni a valóságot, és a valóság néha milyen mélyen van elrejtve a látszat redői és rétegei alá! A valóságból csak az láthat mindig többet és többet, aki ezzel a valósággal élő, eleven összeköttetést tart fenn; az egyetlen valósággal, az Isten beszédével, az Isten igéjével, aki testet öltött az Úr Jézus Krisztusban.

Az ő megváltó munkájának tengelye az volt, hogy a valóságot uralkodóvá tegye a látszattal szemben, hogy az igazságot, amely a szeretet, és a bölcsességet, amely az igazság, tehát azt a világosságot, amely Istenből árad alá, valósággá tegye itt, a valótlan világ ködvilágában.

Ezt a földi embernek átértenie és átéreznie nem könnyű. Nem könnyű megérteni azt az óriási erőfeszítést, azt a szörnyű nehéz és kínos küzdelmet, amit egy ilyen elsötétült világban végrehajtandó feladatnak terhe jelent Valakinek, aki Maga az Isten egyszülött Fia. Mennyi csalódást kellett szenvednie, mennyi isteni bölcsességnek kellett a pusztába kiáltott szóként elhangzania addig, míg az első megértő szó élő ember szájából kiröppent: „*Te vagy az Istennek Fia, te vagy a Krisztus.*” Ezzel a világosság megfogamzott egy lélekben, a realitás, a valóság helyet talált egy lélekben, és ezzel helyet szorított magának a homály és a zűrzavar e világában.

Ez után az egy után tizenkettő, a tizenkettő után hetven, a hetven után százak következtek, akiknek lelkében felgyulladt egy-egy parányi kis szikra, a realitásnak, az igazságnak, a világosságnak, a valóságnak egy szikrája. Azután mind többen ébredtek fel, úgy hogy azon a nevezetes virágvasárnapon már tömegek kiáltozták: „Hozsánna Dávid Fiának! Áldott, aki jő az Úrnak nevében!” Tömegek lelkében gyúlt fel a fény, amely egészen más, mint e ködvilág igazsága; tömegek lelkében ébredezett az elfogadó erő, amely mindig többet és többet kíván ebből a fényből; tömegek szeretete és lelkesedése kísérte

útján a világ Világosságát, *Akire nézve ez a nap egyúttal befejezést is jelentett.*

Eddig a napig tartott az a felfelé ívelő eredmény, amelyet Ő a lelkekben elért. És amikor itt a kulminációt elérte, a sötétség hatalma sem maradt többé tétlen. A sötétség, amely befogja ezt a ködvilágot, a sötétség, amelyet a félrefejlett képzelőerő ilyen zűrzavarrá fejlesztett, ránehezedett, rászűlyosodott azokra a lelkekre, akikben már ébredezett a realitás, az igazság, a világosság. És vesztegetéssel, álnoksággal, hazugsággal, megfélemlítéssel, gonoszsággal — vagyis az ellentét egész fegyvertárával — vette körül azokat a lelkeket, akik ki merték mondani a rommá omlott fekete városban, hogy feljött a nap és reggeledik.

A többi tudjátok... Ez után a kulmináció után már csak a szenvedések, a gyötrődések napjai következtek. Azután a Golgotha és... „*elvégeztetett.*”

De a sötétség fejedelme csak azon vehetett győzelmei, ami az ő világából való. E káprázat szülte földi világból vette az Úr az anyagi testet Magára: ezt meggyötörhette, ezt megölhette e világ sátáni elve; meg is tette. De azt az igazságot, azt a világosságot, amely az Atyától szállt alá, nem fogadhatta be a sír, mert az nem az anyagnak, az az élő szellemnek, az a léleknek küldetett a mennyek Királyától.

És az a világosság, amely az egyes szikrákat meggyújtotta a lelkekben, kiemelkedett a sírból, beragyogta a világot, elárasztotta felette a fényt, és a feltámadás reggelétől kezdve a lelkekben meggyúlt világosságszikrák megnövekedtek, erősekké és hatalmasokká tették azokat, akiket az ellentét szelleme megfélemlített. Úgy hogy most már tömegesen adták oda az életüket, a látszatéletet a valóságért, az igazságért, Krisztusért...

És azóta száz- meg százezer szellem nyert üdvösséget abból az áldozatból, amelyet a Legdicsebb hozott értünk, bűnösökért.

Testvéreim! A ti lelketekben is ott él — Istennek legyen érte hála és dicséretmondás — a világosságnak ez a paránya, az a szikrácska, amely szétfeszíteni törekszik a bűnös ént, s áthatni, átsugározni törekszik a ti lelki és emberi éneteket is.

Ápoljátok és növeljétek ezt a szikrát, és tegyétek azt, amit mondtam nektek: tartsátok állandó kapcsolatban Azzal, akitől minden világosság jó. Hogy az ő ereje, az ő világossága, az ő szeretete, az ő hatalma áradhasson alá a lelketekbe, hogy fölemeljen titeket is e világ sötét, zűrzavaros, örökké örvénylő hullámai fölé. Hogy megszabadulhassatok innen, és ti magatok is egy-egy fénylő központtá lehessetek, akikből továbbárad a világosság, továbbterjed előre és élettelenre. Hogy ezzel is növeljétek az ő dicsőségét, aki értünk szállt ide alá, értünk túrt és értünk szenvedett.

Minden erőttökkel igyekezzetek az övéi lenni, s elfeledni magatokat, és hozzászoktatni magatokat ahhoz, hogy ti nem vagytok semmi más, mint csak közvetítő közeg, amelyen keresztül az ő irgalma rezeg tovább e mélyen elbukott, erő után szomjúhozó és irgalmat kívánó világ számára.

Legyen veletek az ő kegyelme. Készüljétek arra a nagy napra, amelyen egy nagy lépéssel juthattok előre, ha a lelketeket kellőképp kitisztítottátok, amikor majd kítárva a lelketeket, bőséges zuhatagban ömölhet beléje az Isten igéje, világossága, a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak ereje.

Úgy legyen! Ámen